

عنوان مقاله:

پیوند آموزه های نهج البلاغه با آیه اهداء (یونس: ۳۵)

محل انتشار:

فصلنامه سفینه، دوره ۱۷، شماره ۶۷ (سال: ۱۳۹۹)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۲۵

نویسندگان:

فتاحیه فتاحی زاده - عضو هیات علمی دانشگاه الزهراء سلام الله علیها

مرضیه محمص - عضو هیات علمی دانشگاه شهید بهشتی دانشکده الهیات و ادیان

خلاصه مقاله:

پیوند ناگسستنی نهج البلاغه و قرآن، زمینه ساز گزینش هدفمند مضامین در گزاره های نهج البلاغه است. در پژوهش حاضر با رویکرد بینامتنیت مضمونی، به تبیین تبادلات محتوایی دو متن نهج البلاغه و قرآن، درباره آیه اهداء (یونس: ۳۵)، پرداخته می شود. آیه اهداء، به عنوان یکی از مستندات متکلمان شیعی در جهت اثبات لزوم افضلیت امام مورد استناد قرار گرفته است. نکته قابل تامل در این آیه، تعیین مصداق افضل در هدایت بخشی می باشد. نگارندگان، با تکیه بر روش توصیفی- تحلیلی و ارتباط بینامتنی مضمونی، مجموعه گزاره های نهج البلاغه که ارتباط محتوایی با آیه اهداء داشته، رصد نموده اند. نتایج پژوهش حاکی از آن است که استخراج رابطه بینامتنی مضمونی نهج البلاغه و آیه اهداء در رفع ابهام آیه پیرامون تعیین مصداق «احقیت در هدایت بخشی» بسیار نقش آفرین است. بر اساس یافته ها، همان گونه که در کتاب های معتبر تفسیری و روایی مصداق آیه اهداء به طور خاص، حضرت امیر المومنین علی ۷ معرفی شده است، در واکاوی تعامل بینامتنی گزاره های نهج البلاغه با آیه اهداء، فرآیند فهم و تفسیر صحیح این آیه تسهیل می شود.

کلمات کلیدی:

۳۵ (Yunus: Verse of Guidance), Nahj al-Balaghah, Imamate, Superiority, اهداء (یونس: ۳۵)، افضلیت، امامت، نهج البلاغه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1241694>

